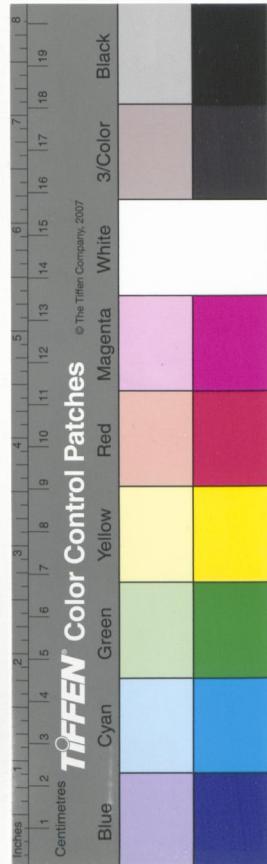


I Bidrag till Skrook och vidkynliga Bruks  
hos Joniska allmogen i Västernorrlands län

Meddeladtt af H. P.

I början af tulltioletto bodd i en af Offerbottens häder en spopparefamilj, bestående af far, mor och ses barn, af hvilka det äldsta var borta från hemmet om vintern, da följande år tilldrog sig.

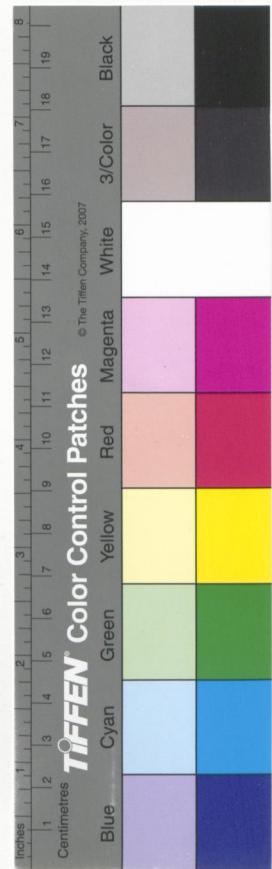
Herrfadern, en norrmän, var gift med en finländsk. De lefde lyckligt, och friden stördes ej förr efter det manrens egna foster kom i hufvudet, varigenom kif och grål upphörd emellem spårgaskorna. Den manhaftiga och offrottske norrmän ville över allt göra för vilja gällande och gick derhan, att hon ägade och misshandlade barnen. Ej under dä om familjefadren under sin bortvaran på fjärdefor, erhöll den ona klängspistolen efter den andra, vad han flitigt hoppat, att hans foster skulle fågått återvända till sorg. Beslutet meddelades henne dock ej förr än kapten Önfjell hunnit förbereda sig om hur fikerna gick. Men den morfiske fastern,



värde han före migsta för bikhud, och löfvarande i vredesmod att hon nog skulle kommas: alla skulle se sig en minnesbete! Det bör ej glömmas, att fastar, plagade flitigt omgången med att möjligt färgs trollpack i brader och de s omnejder samt att <sup>ha</sup> hade jemt trasfel med fallskorset. — Det halp henne dock ick; hon mästte bort om hoffen, men yttre hotande vid afresan: "Jag önskade quastanna här till våren, för att se hur det kommer att gå!"

Och riktigt, innan vintern inbör, förfallas samtliga hemmavarsende barn af en mängd yttre onvisa åkommer, såsom fullslag och annat oty. Hushustrun var derjente skoftals alltidens källrig och det gick, i scanning, bedrägligt till i hemmet. ... Sedan begynte det koda mot våren, da hon en natt drömde, heer en liten gubbe kom svenska upp från deras portgång, och ropade: "Sta upp och signa era fäng- kläder!" ... Frun gick genast upp, böjade lexa och sann, till sin hora förskräckelse, att <sup>ha</sup> hon legat på rätt kusliga saker.

fina jordfyldes pösar, diwolf ben, naglar och hår, som synbarligen tillhörde mereniskor och kanske hemtals ifrån kyrkogården. ... Ur tåcken, dynor och bolster samlades nu ett brokigt innehåll, hörket <sup>kommas</sup> ~~sades~~ i en bordslåda, och man påstår att det mellanat "frackat och knäppt i det där bordet". ... Nu galde att få tag i en fidan, skand gubbe, som uppenbarat sig under natten. Han infann sig och kors döpa, fjellmant och ut och in lik jeans-, drömda ideal. ... Forn är något barn omödla det underbara, sade förfärligpacaren. En grima, som sätit hädan över vatten, har gjort eder allt detta. Skulle trollvret fått fortga tills ifens lösnat, hade ni allihop varit obottliga! ... Emedan fängkla- derna ej blivit hoppfyllda, befalde trollkarlen att de skulle fägs i huf med rödt garn, och många är efterat fann den röda <sup>anne</sup> tråden quas. ... Glad gubben i oftaigt had för sig, känner ingen; men det vet man bestamot, att hon, på en stor flen, som annu finns på gammal gard, upprörande



allt dit trollgods, som flockats ur fäng-  
kladerna, hvilket "brann i ejtan luqa". —

Alla medlemmar i familjen tillfrisknade  
snart. — Traditionen förmåde allt fler av  
deröfver en längre tid efter annan flammat  
upp från sammeflöden.

Af barnen finnas denna tre i livet.  
Den kloke gubben heter Kull-Matts. Han  
var hemma från Starby och åtnjöt rykte att  
med sina hemliga konster aldrig ha gjort  
många mänskligas ondt, men väl hufvud  
ratt många så ofta han blott-kunnat.

1.9 22/2 1883.

